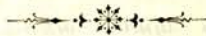

Զ Ո Ջ Ա Ն Յ Տ ՈՒ Ն

Կ Ա Մ

Ս Ա Ս Մ Ա Յ Ծ Ռ Ե Ր *

(Պ ե աւ ա զ ու բ ա ռ բ ա ռ)

Ս Ա Ն Ա Ս Ա Ր Ե Ի Բ Ա Ղ Տ Ա Ս Ա Ր

Ա.

1. Կըլնի—չբնի մի խոյ թահեաւոր կըլնի. տա մի ախշիկ ունի: Էա թահեաւորի ախշիկ շատ խորոտ կըլնի: Աջմու թահեաւորի աղայի աչք կինի Արևելից թահեաւորի ախշիկան: Աջմու թահեաւորն էլ շատ զօւրա կելնի խաբար կը զրկի Արևելից թահեաւորի մօտ, որ քու ախշիկ տը տաս յըմ ** աղին:

2. Մի էրկու ախր¹ խաբար տը զրկի, կասի.—«Վիւ ախշիկ տու յըմ աղին»: Էն էլ կասի. «Ես խոյ եմ, աիւ աջամ, ես յիմ ախշիկ չըմ ի տայ»:

3. Աջմու թեակեաւոր կասի.—Թէ քիւ ախշիկ շտաս եմ աղին, ձե² յմեն տը մոթեմ:

4. Ախշիկ որ տը լսայ, կը մտածի ինոր³ վրէն, կասի.—Յիմ սաբարով էսա յամէն մարիտ տը սպանեն, ինոնց աղեներ տը մընան յեթիմ, ձի⁴ տանիծեն, վերջ զօռով ձի աը ասնեն. աղէկն էն ա, որ ես յըմ կամքէով էրթամ, ձի չանիծեն. յըմ խոր թահեաւորու թէն էլ գէնա⁵ մնայ:

* Վէպը գրի առնող Մայր Աթոռի գրաշար Յարութիւն Աւչեանը չունէր ընդհանուր վերնագիր. իսկ մեր ընտրածի մասին խօսիլը կ'ունենանք յարաջորանում: Յ. Աւչեանին այս վէպը պատմել է Պեաւաշու Տեղող գիւղացի 23 տարեկան Աղիազար Յակոբեանը. վերջինս էլ լսել է Մեղանցի մի ծեր մանրավաճառից: Ե. Յակոբեանը վէպս պատմելուց առաջ՝ մէկ—երկու տարի բանոր էր վաղարշապատում:

Ստեփան Անայեանց.

** Այս վէպում յըմ. յիմ, յեմ ձեերի մէջ սկզբնատառ. յն պէտք է հնչել գերմաներէն յ-ի եւ մեր ե-ի նման իբրեւ մի վանկ:

1. Անգամ: 2. Ձեզ: 3. Իւր: 4. Ինձ: 5. Պարծեալ, կրկին: